

Hoofdstuk 1

‘Waarom zou dat niet kunnen? En zeuren helpt niet?’

‘Je kent mijn vader toch?’

‘Er valt toch wel iets te regelen?’

‘Niet bij mij thuis.’

Samen met de anderen uit haar klas loopt Kirsten van de sporthal terug naar het schoolgebouw. Iedere keer vormt hun groep acht weer een gezellig, maar ongeorganiseerd zootje. Het lukt meester Harm niet om zijn leerlingen netjes in een rij te laten lopen. Her en der lopen leerlingen door elkaar heen. Meester heeft het opgegeven daar nog opmerkingen over te maken. En waarom zou hij ook? De terugtocht naar school levert nooit problemen op. Iedereen is op tijd binnen.

Zoals gewoonlijk loopt Kirsten op met haar vriendin Sarah.

Kirsten stelde haar net voor komend weekend een pyjamaparty te houden: chillen, filmpje kijken met popcorn erbij, muziek luisteren, kletsen... Dit jaar vierde ze haar verjaardag niet. Dit zou daarvoor in de plaats komen. Maar Sarah heeft weer eens huisarrest. Regelmatig heeft ze het aan de stok met haar vader. Die vindt dat zij niet genoeg naar hem luistert en brutaal is. Terwijl haar vader het verbod, was ze 's avonds buiten gaan spelen.

‘Dat was érg handig van je,’ moppert Kirsten.

‘Bij mij thuis lijkt het wel een gevangenis.’

‘Je overdrijft. Geef maar toe, het wordt zo langzamerhand je hobby: ruzie zoeken met je arme vader.’

‘Arme vader?’ speelt Sarah op.

‘Zal ik aan hem uitleggen dat het vanwege mijn verjaardag is?’ stelt Kirsten voor.

‘Dat helpt toch niet.’

‘Dat weet je niet. We kunnen het toch proberen?’

‘Ach, laat maar.’

Ze zien dat Renske naar ze toe rent.

‘Vinden jullie het ook zo gemeen?’ vraagt die. ‘Zo gaat dat nu steeds. Waarom wij niet? Het is pure discriminatie.’

‘Hoe bedoel je?’ vraagt Kirsten.

‘Net als vorig jaar vraagt Ruud weer alleen de jongens voor het schoolvoetbaltoernooi. Waarom zouden wij niet mee kunnen doen?’

‘Met voetbal?’ vraagt Sarah.

‘Ja, waarom niet? Als ik een team maak, doen jullie dan mee?’

‘Ik weet niet,’ antwoordt Kirsten aarzelend.

‘Wat weet je niet?’

‘Of ik wel goed genoeg ben.’

‘Wat zeur je nou?’ reageert Sarah verontwaardigd. ‘Op het veldje...’

‘Ja, trappen tegen een bal lukt me heus nog wel,’ onderbreekt Kirsten haar. ‘Maar dat is nog geen echt voetbal. Ik ken al die regels niet en zo.’

Op het veldje dat Sarah bedoelt, voetbalt Kirsten regelmatig. Het is een terreintje achter de papierfabriek. Het is daar een zootje. Mensen dumpen er hun bouwafval en het onkruid staat er hoog. Maar een deel van het terrein ziet er best netjes uit. Dat komt omdat de mannen die in de fabriek werken daar in hun pauzes voetballen. Regelmatig maaien ze het gras. Ook anderen maken gebruik van het terrein.

Op een keer vroegen jongens Kirsten om mee te spelen. Ze kwamen een speler te kort. Sindsdien is Kirsten daar vaak te vinden. Ze trappen wat tegen de bal en daarbij schoffelen ze...